

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/325/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312211444
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1312211444.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej, JUDr. Beaty Jurgošovej v právnej veci navrhovateľky: A. X.Á., bytom K. XX, XXX XX E. A. E. K., zast.: B & S Legal s.r.o., so sídlom Grösslingová 5, Bratislava, IČO: 35 929 049, proti odporcovi: Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Romanom Kvasnicom, advokátom, so sídlom v Piešťanoch, Sad A. Kmeťa 24, o zaplatenie 10.801,35 € s prísl., na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 6. marca 2013, č.k. 12C 215/2012-71, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania v sume 334,02 € k rukám jej právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke 10.801,35 € spolu s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 400,05 € od 16.05.2010 do zaplatenia úrok, z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.06.2010 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.07.2010 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.08.2010 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.09.2010 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.10.2010 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.11.2010 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.12.2010 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.01.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.02.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.03.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.04.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.05.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.06.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.07.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,5% ročne zo sumy 400,05 € od 16.08.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.09.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.10.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.11.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.12.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.01.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.02.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.03.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.04.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.05.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.06.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.07.2012 do zaplatenia, a nahradiť jej trovy konania vo výške 648 € titulom súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia vo výške 1 335,45 €, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že účastníci konania uzavreli dňa 22.1.1998 v zmysle § 842 až 844 Občianskeho zákonníka zmluvu o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s., na základe ktorej sa navrhovateľke doživotne založilo právo na vyplácanie dôchodku odporcom vo výške 400,05 €. Žalovanú sumu prepočítal v súlade s § 2 ods. 3 veta druhá z.č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike. V predmetnej zmluve nebola dohodnutá možnosť výpovede, čo znamená, že obe zmluvné strany pri jej uzatváraní nemali záujem v budúcnosti ju vypovedať. Navrhovateľke bola neskôr odporcom doručená výpoveď zo dňa 26.10.2009 s tým, že ako dôvod výpovede bolo uvedené ust. § 582 Občianskeho zákonníka a za deň skončenia zmluvného vzťahu, podľa trojmesačnej výpovednej doby bol určený deň 31.3.2010. Odporca navrhovateľke nezaplatil plnenie za obdobie od mája 2010 do júla 2012.

Vyslovil, že dôchodok je potrebné chápať ako opakujúce sa plnenie (rentu). Zmluvou podľa § 842 Občianskeho zákonníka, ktorá musí mať písomnú formu, sa niekto zaväzuje, že inému doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania bude vyplácať určitý dôchodok. Jej účelom je niekoho zabezpečiť, či už doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania. Dobu trvania možno viazať na konkrétnu dátumom neurčiteľnú objektívne zistiteľnú skutočnosť, z ktorej je možné bez pochyb zistiť, kedy sa právny úkon skončí, pričom v dobe uzatvorenia zmluvy nemusia mať jej účastníci istotu, kedy takáto dohodnutá doba uplynie, je však isté, že táto skutočnosť určite nastane.

Predmetnou Zmluvou o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLPS, a.s. sa v prospech navrhovateľky založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, t.j. na dobu určitú neurčitého trvania. Ide o presne určený okamih začiatku vyplácania dôchodku a okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou, ktorá skutočnosť nie je závislá od ľudskej vôle. Už charakter predmetného právneho vzťahu svedčí o tom, že takýto typ zmluvy nie je možné dohodnúť na čas neurčitý, ale buď doživotne, teda do okamihu smrti oprávneného, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovanú určitým časovým úsekom - lehotou, ktorá má svoj začiatok a koniec. Je nepochybné, že pri predmetnej zmluve je jasne daný jej začiatok, a to počnúc mesiacom, nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začala navrhovateľka poberať starobný alebo plný invalidný dôchodok a tiež je jasne špecifikovaný jej koniec, a tou je smrť navrhovateľky. Jedná sa teda o určitú dobu s presne určeným začiatkom a koncom, len jej trvanie je neurčité. Trvanie právneho vzťahu bolo účastníkmi konania dohodnuté do okamihu úmrtia navrhovateľky, teda do doby nastania skutočnosti nezávislej od ich vôle, ale do doby objektívne zistiteľnej a určiteľnej.

Po vyhodnotení všetkých skutkových a právnych skutočností dospel súd prvého stupňa k názoru, že predmetná zmluva zo dňa 22.1.1998 nebola uzavretá na dobu neurčitú, nebolo právom odporcu vypovedať ju podľa § 582 Občianskeho zákonníka, keďže jej predmetom nie je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo stpieť určitú činnosť, alebo záväzok niečo dať resp. opakovane niečo dávať. Výpoveď daná odporcom je potom v rozpore so zákonom a ako právny úkon je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná, pričom súd platnosť právneho úkonu výpovede zo zmluvy posudzoval prejudiciálne. Zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s. potom nebola touto výpoveďou ukončená.

Súd prvého stupňa sa tiež zaoberal námietkou odporcu, že záväzok voči navrhovateľke zanikol z dôvodu nemožnosti plnenia (§ 575 a nasl. Obč. zákonníka) a aj túto vyhodnotil ako nedôvodnú, keď odporcom cit. ust. § 27 ods. 8 Zák. o bankách sa podľa názoru súdu netýka vzťahov upravených zmluvou, t. j. interných vecí banky a zamestnanca, ale tento zákon upravuje vzťahy banky navonok, t. j. uzatváranie zmlúv s klientami, či inými bankami vzhľadom k predmetu činnosti. Tento záver priamo vyplýva z existencie interných predpisov banky týkajúcich sa úpravy Zmluvy o dôchodku, ktorými si banka upravila spôsob poskytovania výhod svojim zamestnancom, ako uvádza Štatút, s poukázaním na výrazný humánny spôsob sociálnej a ekonomickej stabilizácie svojich zamestnancov. Podobným duchom sa nesie i Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.04.2012, č.k. II. ÚS 26/2012-33, ktorým bolo rozhodnuté v obdobnej veci.

Súd mal preto spornú zmluvu za platnú a účinnú, na základe ktorej zmluvné strany si musia poskytovať plnenia, t.j. nárok navrhovateľky vyhodnotil súd za dôvodný.

Okrem istiny súd navrhovateľke priznal aj uplatnený úrok z omeškania a to od 16.5.2010 do zaplatenia, kedy nastala splatnosť 1. splátky následne vždy od odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej jednotlivkej mesačnej splátky, podľa ustanovení § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a základnej úrokovej sadzby ECB, príslušnej pre vo výroku špecifikované obdobie ročne do zaplatenia. (Po vyhlásení rozsudku súd na návrh právneho zástupcu navrhovateľky Uznesením č. k. 12C 215/2012 zo dňa 22.3.2012 vypracoval opravné uznesenie podľa § 40 ods. 1 a 3 O.s.p., nakoľko sa v zápisnici o pojednávaní zo dňa 6.3.2012 vyskytla chyba v písaní a upravil výšku úroku, že táto má správne zniet: 8,75 % ročne zo sumy 400,05 € od 16.7.2012 do zaplatenia).

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku a v konaní úspešnému navrhovateľovi priznal ich náhradu. Trovy konania pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 648 € a z trov právneho zastúpenia vo výške 1 335,45 €, za 4x právne úkony po 324,65 € (prevzatie a príprava zastúpenia, návrh na vydanie platobného rozkazu, účasť na pojednávaní dňa 6.03.2013, písomné podanie zo dňa 09.11.2012, podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. a), b), c) vyhl. č. 655/2004 Z.z.), 3x režijný paušál á 7,63 €, 1x režijný paušál á 7,81 €, všetko zvýšené o sadzbu DPH 20%. Trovy konania boli vyčíslené podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh navrhovateľky zamietnuť považujúc ho za vecne nesprávny obchádzajúci bankové regulatívy a neprispievajúci k právnej istote bezpečného fungovania bankového systému poukazujúc aj na ustanovenia § 27 ods.8, § 119 ods. 3 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktoré súd prvého stupňa na vec neaplikoval. Vytýkal súdu prvého stupňa, že nechal do úvahy, že účelom zákona o bankách je regulácia a kontrola bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému, pričom aj v danej veci podľa neho ide o vzťahy súvisiace s organizáciou, riadením, resp. podnikaním banky so sídlom na území SR, preukázané v konaní Štatútom Podporného dôchodkového fondu SR. Konštatoval, že na danú vec sa vzťahujú ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák.č. 483/2001 o bankách a následne sa aplikuje ust. § 575 ods. 1 Obč. zák. Mal za to, že súd prvého stupňa nesprávne vyložil znenie ust. § 482 Obč. zák. tak, že je možné uzavrieť zmluvu o dôchodku na dobu určitú čo je znením tohto ustanovenia priamo vylúčené. Uviedol, že v rozpore so zákonom je taká činnosť banky, keď má banka poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. Zmluva o dôchodku je uzatvorená bez protiplnenia pre neho, táto nie je zmluvou medzi zamestnancom a zamestnávateľom, z dôvodu jej neskoršieho uzatvorenia až po skončení pracovného pomeru. Ustanovenie § 119 ods.3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách podľa neho zakazuje banke odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom, čo sa nevzťahuje len na bankové činnosti. V rozpore so zákonom sú aj plnenia, ku ktorým sa banka nesmie zaviazat' v zmysle § 27 ods. 8 zákona o bankách. Mal za to, že súd prvého stupňa pochybil, keď neaplikoval ust. § 156 ods. 4 O.s.p, pretože písomné vyhotovenie jeho rozsudku je v rozpore s vyhláseným rozsudkom v časti týkajúcej sa úroku z omeškania zo sumy 400,05 € od 16.7.2013 do zaplatenia, keď pri vyhlasovaní uviedol úrok vo výške 8,15% ročne a v písomnom vyhotovení je tento vo výške 8,75 %. Taktiež považoval odôvodnenie jeho rozsudku za v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., keďže sa nevysporiadal s jeho podstatnou právnou argumentáciou a jeho odôvodnenie nepovažoval za presvedčivé.

Navrhovateľka žiadala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť považujúc odvolanie odporcu za účelovú obranu. Uviedla, že uzatvorením Zmluvy o dôchodku sa odporca dobrovoľne sám rozhodol zaviazat' na opakujúce sa plnenia, na ktoré sa ona spoliehala, nakoľko jej mali byť poskytované doživotne a považuje tak rozhodnutie odporcu, že si svoju zmluvnú povinnosť plniť ďalej nebude, za zarážajúce. Poukázala na to, že o charaktere zmluvy o dôchodku sa jednoznačne vyjadril aj Ústavný súd SR vo svojom Náleze II.ÚS 26/2012-33. Mala za to, že plnenie zo zmluvy o dôchodku pochádza z čistého zisku, použitie ktorého zákon o bankách v žiadnom prípade nezakazuje a výklad ust. § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 Zákona o bankách, ako aj ustanovenia § ods. 1 Obč. zák. odporcom považovala za zavádzajúci, pričom účelom zákona o bankách je úprava právnych vzťahov s tretími osobami. Konštatovala, že z gramatického výkladu formulácie ust. § 842 Obč. zák.

vyplýva, že slovné spojenie „určená doba neurčitého trvania“ nie je zhodné s legislatívne ustáleným pojmom „doba neurčitá“. Občiansky zákonník nehovorí, že zmluvu o dôchodku možno uzavrieť na dobu určitú alebo neurčitú, ako je to pri iných zmluvách a túto podľa nej možno uzavrieť na dve určené doby neurčitého trvania, a to na doživotne určenú dobu neurčitého trvania alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania, avšak vždy ide o dobu, ktorá je určená nejakým spôsobom - doživotne, alebo inak. Podľa nej tak trvanie zmluvy o dôchodku je ohraničené nie presným dátumom, ale právnou skutočnosťou a v prípade doživotne určenej doby je touto rozhodujúcou skutočnosťou smrť fyzickej osoby. Bola toho názoru, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou na dobu neurčitú, a teda nie je možné ju ukončiť výpoveď v zmysle § 583 ods. 1 Obč. zák. Skutočnosť, že zmluva o dôchodku uzavretá s odporcom mu dnes nevyhovuje, považovala za irelevantnú. K námietke odporcu, že súd prvého stupňa pochybil, keď jeho písomné vyhotovenie rozsudku sa nezhoduje s vyhláseným rozsudkom pri úroku z omeškania zo sumy 400,05 € od 16.7.2012 do zaplataenia, ktorý jej súd prvého stupňa priznal pri vyhlasovaní rozsudku vo výške 8,15 % ročne a v písomne vyhotovenom rozsudku vo výške 8,75 % ročne, uviedla, že v tomto prípade došlo k zrejmej nesprávnosti - chybe v písaní, ktorú súd prvého stupňa v súlade s § 164 O.s.p. správne uznesením opravil a postupoval tak v súlade so zákonom. Považovala za nedôvodnú aj námietku odporcu, že rozsudok súdu prvého stupňa neobsahuje podstatné náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. majúca za to, že tento rozsudok má podľa nej všetky obsahové náležitosti tak, ako to vyžaduje ust. § 157 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v zmysle § 10 ods. 1 O.s.p. prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti rozhodnutia ďalšie dôvody.

Súd prvého stupňa v preskúmvanej veci vykonal dostatočné dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľky, ako aj na opodstatnenosť tvrdení odporcu, ktoré uvádzal na svoju obranu (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), výsledky dokazovania náležite zhodnotil v súlade s § 132 O.s.p., a vyvodil z nich aj správny právny záver. Na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka, tieto aj správne vložil a svoje dôvody vedúce k vyhovneniu návrhu aj náležite v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa dôsledne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentami a dôkaznými návrhmi sporových strán a posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa sa aj odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odporca v odvolaní v podstatnej časti len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa. S týmito sa však súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal, vysvetlil, prečo na ne neprihliadol a v dostatočnom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Jeho rozhodnutie preto možno považovať za dostatočne presvedčivé. Odvolací súd preto považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje, osvojuje si ich v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania odporcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov.

Odvolací súd sa pri preskúmvaní napadnutého rozhodnutia zaoberal najskôr otázkou, či zmluva o dôchodku uzavretá podľa § 842 Občianskeho zákonníka zakladajúca právo na plnenie doživotne je zmluvou na dobu určitú alebo neurčitú, keďže ide o otázku zásadnú pre rozhodnutie danej veci.

V zmysle § 842 Občianskeho zákonníka sa na základe zmluvy o dôchodku niekomu doživotne, alebo na inak obmedzenú dobu neurčitého trvania zakladá právo na vyplácanie určitého dôchodku. Ide o zmluvu

uzavretú aspoň medzi dvoma osobami, právo na vyplácanie dôchodku je síce časovo určené, ale nie je obmedzené určitým konkrétnym vopred vymedzeným časom trvania, k uzavretiu takejto zmluvy sa nevyžaduje žiaden dôvod alebo motív, preto dôvodom môže byť napr. i skutočnosť, že sa niekto môže cítiť byť zaviazaný druhému pomáhať alebo poskytovať dôchodok ako protiplnenie z nejakého iného právneho úkonu.

Keďže Občiansky zákonník rozlišuje zánik zmluvy smrťou a zánik zmluvy uzatvorenej na doživotne určenú dobu, nemožno dôvodiť, že zmluvy uzatvorené na dobu končiacu smrťou sú vždy uzatvárané na doživotne určenú dobu, teda na dobu neurčitú. Doživotne určená doba trvania je ekvivalentom inak určenej doby neurčitého trvania, je teda len konkrétnym vyjadrením inak určenej doby neurčitého trvania. Podstatou uzatvorenej Zmluvy o dôchodku je záväzok jednej zmluvnej strany (odporcu) poskytovať plnenie druhej zmluvnej strane (navrhovateľke) počas trvania zmluvy. Vymedzenie trvania tejto zmluvy je dané pojmom „na doživotie“. Zmyslom takejto právnej úpravy je poskytovať osobe z takejto zmluvy oprávnenej záruku plnenia zo strany osoby povinnej na obdobie doživotia oprávnenej osoby. Občiansky zákonník nepripúšťa možnosť vypovedania zmluvy o dôchodku, pretože by to bolo v rozpore so zmyslom a účelom špeciálnej právnej úpravy o dôchodku, ktorej podstatou je istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe. Ak by súd pripustil možnosť ukončenia zmluvy jednostrannou výpoveďou zo strany odporcu, aplikoval by ust. § 842 a § 582 Obč. zák. ústavne nekomfortným spôsobom, čo by znamenalo porušenie základného práva účastníka na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Tento záver vyplýva z Nálezu ÚS SR II. ÚS 26/2012-33 a odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa postupoval v súlade s právnym názorom ÚS SR.

S prihliadnutím na skutkové zistenia súdu prvého stupňa majúce oporu vo vykonanom dokazovaní je potom vo vzťahu k uplatnenému nároku správny záver súdu prvého stupňa v tom, že medzi účastníkmi bola uzatvorená Zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu, ktorá je svojím charakterom zmluvou o dôchodku uzavretou na dobu určitú neurčitého trvania - do doživotia. Výpoveď z označenej zmluvy o dôchodku je v rozpore so zákonom a ako právny úkon je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Zmluvné strany sú povinné si podľa uzavretej zmluvy aj naďalej poskytovať plnenia.

Čo sa týka námietok odporcu v podanom odvolaní ako v i v priebehu prvostupňového konania, že predmetná zmluva bola uzatvorená v rozpore so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách, v tejto súvislosti odvolací súd taktiež poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý sa touto námietkou odporcu dostatočne zaoberal a i odvolací súd je toho názoru, že ust. § 27 ods. 8 Zák. o bankách sa netýka vzťahov upravených predmetnou zmluvou, t.j. interných vecí banky ako bývalého zamestnávateľa a zamestnanca. O účelovosti obrany svedčí tá skutočnosť, že uvedená právna úprava bola zavedená po uzavretí zmluvy a napriek tomu odporca z nej plnil i po tejto právnej úprave až do jej vypovedania. V danom prípade obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie plnenia na zabezpečenie životnej úrovne, ktorú pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality práce a na podporu stabilizácie pracovníkov. Nešlo teda o podnikateľský vzťah banky a klienta, ale o vzťah vnútrozamestnanecký. Navrhovateľka bola dlhoročným zamestnancom odporcu, celý svoj aktívny pracovný život svojou každodennou prácou prispela k súčasnému postaveniu odporcu na bankovom trhu. Túto skutočnosť nemožno prehliadnúť pri posudzovaní rozporu výpovede zmluvy s dobrými mravmi. Odporca neuzatváral zmluvu s navrhovateľkou ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, ale zo strany odporcu išlo o činnosť spadajúcu pod personálnu a sociálnu agendu.

S ohľadom na všetky vyššie uvedené právne závery odvolací súd nepovažoval za potrebné pripustiť dovolanie na posúdenie právnej otázky, či sa Zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a zmene a doplnení niektorých zákonov vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka, pretože v danej veci sa nejedná o rozhodnutie po právnej stránke tak zásadného významu, ktoré rieši doposiaľ nenastolenú alebo v iných súvislostiach prezentovanú a právne riešenú otázku takým spôsobom, ktorý je významný z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec.

Na základe uvedeného po prihladnutí i na správnosť záverov súdu prvého stupňa vo výroku o priznaní príslušenstva podľa § 517 ods. 2 Obč. zákonníka v spojení s § 3 nar. vlády SR č. 87 / 1995 Z.z. v platnom znení. Čo sa týka námietky odporcu, že súd prvého stupňa v časti úroku z omeškania zo sumy 400,05 € od 16.7.2012 do zaplataenia vyhlásil úrok z omeškania vo výške 8,15 % ročne a v písomne vyhotovenom rozsudku tento uviedol vo výške 8,75 % ročne, v tomto prípade došlo k zrejmej nesprávnosti- chybe v písaní, ktorú súd prvého stupňa v súlade s § 164 O.s.p. opravil.

S prihladnutím na obsah odvolania sa odvolací súd zaoberal aj posúdením, či súd prvého stupňa svojím postupom neodňal odvolateľovi možnosť konať pred súdom, keď odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký závadný postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania. Vo vzťahu k odvolateľom namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd poznamenáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú podľa jeho názoru pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). V danom prípade prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Závery, ktoré prijal, primerane vysvetlil, z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd má za to, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s už uvádzaným č. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia, keď za porušenie základného práva zaručeného č. 46 Ústavy SR nemožno považovať tú skutočnosť, že prvostupňový súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporcu. Z obsahu spisu vyplýva dostatočné zaoberanie sa námietkami odporcu majúcimi pre vec podstatný význam a taktiež dostatočné právne a skutkové vysporiadanie sa s nimi.

Odvolací súd preto z týchto dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľke, úspešnej v odvolacom konaní, priznal náhradu trov odvolacieho konania na právnom zastúpení za 1 úkon poskytnutých právnych služieb v sume 334,02 € (vyjadrenie k odvolaniu + režijný paušál + 20 % DPH) v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.